

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Tos/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123012103
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123012103.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.04.2024 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 31PP/98/2023 zo dňa 14.02.2024.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 31PP/98/2023 zo dňa 14.02.2024 podľa § 67 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 66 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 415 Tr. poriadku odsúdeného A. B. podmienene prepustil z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/34/2013 zo dňa 13.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/88/2014 zo dňa 30.01.2015 vo výmere 15 rokov. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu na 7 rokov a podľa § 68 ods. 1 Tr. zákona nariadil nad odsúdeným probačný dohľad vo výmere 3 rokov. Súčasne mu bola podľa § 68 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 51 ods. 4 písm. j), k) Tr. zákona uložená povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne predložených dôvodoch sťažnosti po rekapitulácii výrokov napadnutého uznesenia a časti jeho odôvodnenia vyslovil, že so závermi súdu nesúhlasí a je toho názoru, že podmienene prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody v tejto veci je nesprávne. Podmienene prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody možno odsúdeného, ak okrem vykonania minimálnej dĺžky výkonu trestu a plnenia si svojich povinností vo výkone trestu (čo je úplnou samozrejmosťou a nemôže byť brané ako výnimočná okolnosť v prospech odsúdeného, pričom jeho motiváciou môže byť práve snaha polepšiť si hodnotenie pre účely rozhodovania o žiadosti o podmienene prepustenie) a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Tieto skutočnosti súd pri rozhodovaní nezohľadnil. Podľa odpisu registra trestov ods. A. B. je pod bodom 3. zaznamenané odsúdenie menovaného Okresným súdom Trenčín z 15.07.2011 za úmyselný trestný čin násilného charakteru, teda za obdobnú trestnú činnosť, ako je teraz vo výkone trestu odňatia slobody. V tomto odsúdení skúšobná doba podmienene odsúdenia plynula od 15.07.2011 do 15.07.2013. Skutok, za spáchanie ktorého je ods. A. B. momentálne vo výkone trestu odňatia slobody, spáchal 21.09.2012, čiže v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia. Trestná činnosť mala uňho stupňujúci sa charakter a dospela až k spáchaniu mimoriadne závažného trestného činu, čo bolo vyjadrené aj v dĺžke odsúdenia. Okrem toho poukázal na negatívne hodnotenie, kde zlepšenie jeho správania a hodnotenia v ostatnej dobe hodnotí ako účelové prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu a vedené v snahe zlepšiť si závery hodnotenia pre účely eventuálneho podmienene prepustenia. Odsúdený je teda špeciálnym recidivistom, na nápravu ktorého nemalo žiaden vplyv skoršie odsúdenie a preto je toho názoru, že

v jeho prípade nemožno očakávať, že povedie riadny život v prípade podmieneného prepustenia. Preto považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie a žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu po citácii časti rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 509/2022, III.ÚS 355/2021, či I.ÚS 36/2022 vyslovil, že prokurátor ako sťažovateľ pripisuje rozhodujúci význam závažnosti charakteru trestného činu v súvislosti s očakávaním vedenia riadneho života na slobode, a to bez zohľadnenia a posúdenia ďalších relevantných okolností v tejto veci. Prognózu vedenia riadneho života prokurátor posúdil iba na základe okolností vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu a predchádzajúci trest, ktorý však bol amnestovaný. Správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody je najlepšie spôsobilý posúdiť ústav, v ktorom trest vykonáva. Práve riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody disponuje najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, keďže je de facto v priamom kontakte s ním. Prokurátor sa vôbec nevysporiadal s pozitívnym hodnotením riaditeľa ústavu o tom, že odsúdený preukazuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie a žiadnym spôsobom nevyhodnotil odporúčanie riaditeľa podmienené prepustiť odsúdeného. Preto navrhol sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

Na podklade takto podanej sťažnosti prokurátorom ako osobou na to oprávnenou krajský súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Sťažnostný súd v prvom rade podrobil prieskumu procesný postup konajúceho súdu, pričom nezistil žiadne pochybenia takého charakteru, v dôsledku ktorých by musel napadnuté uznesenie zrušiť. Konajúci súd totiž vykonal dokazovanie na verejnom zasadnutí za prítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu, odsúdený mal možnosť vyjadriť sa k svojmu návrhu a k dôkazom vykonaným na verejnom zasadnutí, pričom v rámci konečného návrhu mal priestor predložiť súdu argumentáciu svedčiacu v prospech jeho podmieneného prepustenia nielen osobne, ale aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Proces dokazovania umožňoval vytvoriť zákonný skutkový stav, o ktorý konajúci súd mohol opierať svoje rozhodnutie. Pri rozhodovaní pritom vychádzal z hodnotenia ÚVTOS z ktorého vyplýva, že odsúdený mal problémy so správaním predovšetkým počas výkonu väzby, ktorá sa mu započítala do výkonu trestu odňatia slobody, a tiež v úvode výkonu trestu, čo sa dá pripísať adaptácii, keďže nešlo o bežný výkon trestu, pretože odsúdený bol zaradený pre jeho účely do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, a tiež sa problémy v správaní objavili po vyhlásení rozsudku, ktorým bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov, čo prirodzenie u človeka môže spôsobiť šok, hnev, frustráciu. Počas výkonu trestu sa správanie u odsúdeného aj prostredníctvom pôsobenia pedagogickej činnosti zlepšilo do takej miery, že mu bolo udelených 10 disciplinárnych odmien, pritom nemá evidovaný žiadny disciplinárny trest. Preto v tomto smere nemožno konštatovať účelové prispôbenie sa výkonu trestu, pretože udelenie odmien dlhodobu, kontinuálne počas výkonu trestu odňatia slobody dlhšieho trvania svedčí skôr o uvedomení si svojich zlyhaní a reálnej snahe polepšiť sa. Na skutočnosť, že odsúdený spáchal trestný čin počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nemožno pri rozhodovaní o podmienenom prepustení prihliadať, pretože by sa odsúdený druhýkrát trestal, pričom on už potrestaný bol. Odsúdený v súčasnosti vykonáva trest v minimálnom stupni stráženia, k čomu musel splniť podmienky. Závažnosť trestnej činnosti, za ktorú bol A. B. odsúdený, zvyšok nevykonaného trestu a aj problematickú adaptáciu v začiatku výkonu trestu zohľadnil konajúci súd pri určovaní skúšobnej doby a jej dĺžky, ako aj pri uložení probačného dohľadu a obmedzení, či povinnosti počas neho.

Podľa § 67 ods. 1 Tr. zákona osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdenej na doživotie môže byť podmienené prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

Formálna podmienka spočívajúca vo výkone troch štvrtín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody podľa konajúceho súdu bola v posudzovanom prípade splnená ku dňu 19.12.2023.

Sťažnostný súd konštatuje, že tento záver konajúceho súdu zodpovedá zisteniam plynúcim z vykonaného dokazovania. Odsúdený A. B. vykonával trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, ktorý nastúpil dňa 30.01.2015 na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn.

1T/34/2013 zo dňa 13.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/88/2014 zo dňa 30.01.2015 uložený mu za prípravu obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 13 ods. 1 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zákona. Do výkonu trestu odňatia slobody mu bola započítaná aj doba vykonanej väzby od 19.09.2012 do 30.01.2015, čo znamená začiatok výkonu trestu od 19.09.2012. Vzhľadom na zákonnú podmienku vykonania 3 z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu vo výmere 15 rokov, ktorou je vykonanie trestu v trvaní najmenej 11 rokov 3 mesiace, táto bola splnená ku dňu 19.12.2023.

Následne sťažnostný súd preskúmal materiálne podmienky, ktoré spočívajú v polepšení sa, na čo možno usudzovať na základe toho, ako sa odsúdený správal počas výkonu trestu a či plnil svoje povinnosti, a že sa od odsúdeného nemôže očakávať, že po prepustení z výkonu trestu povedie riadny život.

Ako to vyplýva z dôvodov sťažnosti, sťažovateľ namietal, že nebola splnená ani jedna materiálna podmienka podmienenečného prepustenia.

Zákon materiálne podmienky podmienenečného prepustenia stanovil v § 66 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého súd môže odsúdeného podmienenečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že povedie v budúcnosti riadny život.

K prvej sťažnostnej námietke, podstata ktorej spočíva v tom, že odsúdený má negatívne hodnotenie a jeho zlepšenie správania v ostatnej dobe sťažovateľ hodnotil ako účelové prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu vedené snahou zlepšiť si závery hodnotenia pre účely podmienenečného prepustenia, sťažnostný súd uvádza, že pri posúdení, či sa odsúdený polepšil, je potrebné hodnotiť jeho správanie počas výkonu trestu. Podmienke polepšenia spravidla nasvedčuje, ak sa odsúdený zúčastňuje programov určených k predchádzaniu trestnej činnosti, ak rozozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, ak pracuje, pretože pred nástupom nebol dlhodobo zamestnaný, ak si zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, ak získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie, neporušuje vo výkone trestu výrazne svoje povinnosti. Na polepšenie odsúdeného môžu poukazovať aj disciplinárne odmeny ktoré mu boli uložené, avšak je vhodné poznať podstatu správania, ktorá bola takýmto spôsobom ocenená. Pri opakovaných odmenách to môže predovšetkým u dlhších trestov nasvedčovať o snahe po náprave a na zafixovanie určitých pozitívnych návykov. Preto je nutné posudzovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného počas neho, zároveň je potrebné prihliadať i na kriminálne narušenie odsúdeného, pretože nemožno očakávať od páchatel'a trestných činov, ktorý bol viackrát odsúdený, že po nástupe výkonu trestu zmení svoje správanie a napraví sa, ale jeho náprava je postupná, čomu môžu zodpovedať v adaptačnej fáze na výkon trestu alebo počas neskoršieho výkonu, pokiaľ je trest dlhodobý, menej závažné zlyhania v podobe porušovania pravidiel ústavu.

Je faktom, že z hodnotenia riaditeľa ústavu, kde odsúdený trest vykonával, vyplývajú negatívne poznatky o správaní sa odsúdeného počas výkonu väzby a v začiatkoch výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti však dáva sťažnostný súd do pozornosti, že ods. A. B. bol uložený dlhodobý trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, na čo poukazoval aj konajúci súd, za obzvlášť závažný trestný čin, čo znamená, že aj osoba páchatel'a bola výraznejšie narušená, o čom svedčí charakter a povaha spáchaného trestného činu a predchádzajúci spôsob života odsúdeného, keďže nešlo už o prvé odsúdenie za trestný čin. Ods. A. B. pre účely výkonu uloženého trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Narušenie odsúdeného dokumentuje aj jeho správanie počas výkonu väzby, keď nerešpektoval väzenské authority, správal sa arogantne, porušoval svoje povinnosti, ktoré ale nenaplnili znaky disciplinárneho previnenia a boli riešené pohovormi príslušníkmi ÚZVJS. Akceptovaná je úvaha konajúceho súdu o tom, že po vyhlásení rozsudku odvolacím súdom vo veci, v ktorej odsúdenému bol uložený v súčasnosti vykonávaný trest, odsúdený opätovne zlyhal a správal sa nevhodne (vyhrážanie sa prokurátorovi, napadnutie iného, arogantné správanie). Je potrebné si uvedomiť, že u frustrovanej osoby z výkonu väzby trvajúcej viac ako dva roky štyri mesiace (od 19.09.2012), ktorá porušovala spoločenské normy, nazhromaždené negatívne emócie z rozhodnutia odvolacieho súdu o uložení dlhodobého trestu museli vyvolať reakciu, ktorá sa prejavila v jeho negatívnom správaní. Už len samotný fakt uloženia dlhodobého trestu, ktorým výmera 15 rokov určite je, musí vyvolať negatívne emócie, najmä za situácie, ak u odsúdeného išlo o prvý nepodmienečný trest odňatia slobody. Z hodnotenia odsúdeného ale možno pozorovať jeho postupnú

nápravu, na čo poukázal aj konajúci súd. Ak v decembri 2015 sa odsúdený nesprával v súlade so zásadami slušného správania, v roku 2016 neporušil žiadne povinnosti, a stalo sa tak až v roku 2017, kedy v apríli odmietol užiť lieky. Pozitívne zmena v správaní sa odsúdeného viedla k jeho zaradeniu do miernejšej vnútornej diferenciacnej skupiny dňa 09.08.2018 a aj keď v období do 13.05.2020 dvakrát porušil svoje povinnosti (dbať o svoj zovňajšok a vyslovenie nespokojnosti s osobnou prehliadkou), uvedeným dňom došlo k zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody zaradením do miernejšieho stupňa - odsúdený bol preraďovaný Okresným súdom Trenčín do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V tomto období bol odsúdený celkom 5-krát disciplinárne odmenený, predovšetkým za príkladné plnenie pracovných povinností. Aj ďalšie správanie sa odsúdeného možno hodnotiť iba pozitívne, smerujúce k zmene jeho postojov k dodržiavaniu spoločenských noriem, či životných postojov. Odsúdený v dobe po 13.05.2020 až do rozhodnutia súdu o zmiernení spôsobu výkonu trestu odňatia slobody zaradením do minimálneho stupňa stráženia dňa 16.02.2023 raz prejavil vulgárne nespokojnosť so stravou jednotkou a raz mu boli nájdené veci, ktoré mal nad rámec výstrojnej normy. Odsúdený sa správal na požadovanej úrovni počas doby 2 rokov 9 mesiacov s dvoma zlyhaniami v správaní, ktorých závažnosť nebola vysoká. Sťažnostný súd zastáva názor, že takéto zlyhania počas dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody nemožno považovať za správanie, ktoré by nepreukazovalo nápravu odsúdeného. Je potrebné si uvedomiť, že aj bežný jedinec poruší spoločenské, či etické normy, ale tým, že nie je pod dohľadom, ako je tomu v prípade odsúdených vo výkone trestu, ich zlyhanie menšej závažnosti nemusí byť nikým zaznamenané. Sťažnostný súd tým neospravedlňuje porušenia menšej závažnosti, ktorých sa odsúdený dopustil, ale v kontexte dlhodobého výkonu trestu ich hodnotí vo vzťahu k jeho procesu nápravy. Z hodnotenia ústavu možno vyvodiť, že odsúdený práve prácou, kde je hodnotený veľmi pozitívne, čomu nasvedčujú aj disciplinárne odmeny, či odmeny zamestnávateľa, si vytvoril nielen pracovné návyky, ale zmenil aj postoj k životu. To prejavil aj prostredníctvom snahy zvyšovania si právneho vedomia a vzdelanostnej úrovne, či skupinovú formou práce v relaxačnej skupine so zameraním na odbúravanie vnútornej tenzie, ktorá môže podnecovať agresívne správanie. Napokon je potrebné uviesť i to, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odporučil podmienené prepustenie odsúdeného a pripojil sa k žiadosti odsúdeného, z čoho možno usudzovať na nápravu odsúdeného, keďže v hodnotení neuviedol, aby boli splnené len čiastočne podmienky pre podmienené prepustenie, ako je to v iných prípadoch.

Záver konajúceho súdu, že odsúdený preukázal polepšenie svojím správaním a plnením svojich povinností, tak zodpovedá výsledkom dokazovania.

Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ považoval záver konajúceho súdu o tom, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, za nesprávny s poukázaním na predchádzajúce odsúdenie za násilný trestný čin, ako aj spáchanie skutku v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, pričom odsúdeného hodnotil ako špeciálneho recidivistu.

Ani s touto druhou uplatňovanou sťažnostnou námietkou sa sťažnostný súd nestotožnil. Aj keď je faktom, že odsúdený v minulosti spáchal viac trestných činov (zahladzuje sa len odsúdenie ako také, avšak spáchanie trestných činov tomuto inštitútu nepodlieha), čo vyplýva z odpisu registra trestov, odsúdenému bol uložený dlhodobý trest, v rámci rozhodovania ktorého boli vzaté na zreteľ okolnosti prípadu, že nejde o zvlášť kriminálne narušeného jedinca a že jeho podiel na trestnej činnosti bol najväčší, čo sa napokon odrazilo aj pri určení spôsobu výkonu trestu zaradením do najprísnejšej diferenciacnej vonkajšej skupiny. Súdy pri rozhodovaní o treste ale nevzali do úvahy okolnosť, že odsúdený spáchal trestný čin v skúšobnej dobe, pretože v čase rozhodovania bolo predchádzajúce odsúdenie zahladené. Do pozornosti je potrebné dať i to, že pri ukladaní trestu bolo použité zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona, keďže trest ukladaný na dolnej hranici trestnej sadzby 18 rokov 4 mesiace považovali za neprimerane prísny trest. Vedenie protiprávneho spôsobu života pred spáchaným trestným činom, za ktorý v súčasnosti odsúdený uložený trest vykonáva, bolo vyhodnotené súdmi pri ukladaní trestu, pri podmienenom prepustení tento faktor však nie je jediným pri hodnotení prognózy vedenia ďalšieho života, pretože je nutné hodnotiť i správanie sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody.

Trestný zákon ustanovuje predpoklad vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti, čo zodpovedá textu „môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život“. Nejde teda o istotu, že po prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody sa odsúdený už nedopustí žiadnej trestnej činnosti, ale o dôvodný predpoklad, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený povedie

riadny život a riziko recidívy bude uňho minimálne. Správanie odsúdeného do budúcnosti ovplyvňuje aj samotný výkon trestu odňatia slobody, počas ktorého sa na odsúdeného pôsobí, aby po vykonaní trestu dodržiaval spoločenské normy. Výsledky programu zaobchádzania, ktorý má plniť odsúdený, sa prejavujú už počas výkonu trestu. To vedia najlepšie posúdiť príslušníci a riaditeľ ÚZVJS.

Konajúci súd druhú podmienku o naplnení reálnej možnosti vedenia riadneho života zo strany odsúdeného vyvodil z postupného zlepšeného správania odsúdeného, z jeho prezentovaného postoja na verejnom zasadnutí o prejavenej ľútosti nad skutkom, ktorého sa dopustil, zo štádia jeho prevýchovy, ale aj z podmienok, ktoré mal možnosť nastaviť pre dovŕšenie nápravy odsúdeného. Tými sú uloženie nielen dlhej skúšobnej doby 7 rokov, v rámci ktorej správanie odsúdeného bude kontrolované, ale aj nariadenie probačného dohľadu nad odsúdeným na 3 roky a uloženie obmedzení a to podrobiť sa psychoterapii, resp. zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a zamestnať sa, ktoré nástroje by mali napomôcť odsúdenému k jeho náprave.

Zmyslom inštitútu podmienčného prepustenia je motivovať odsúdeného, aby počas výkonu trestu odňatia slobody svojím aktívnym prístupom sa zapojil do programu zaobchádzania, ktorý je nastavený za účelom zmeny postojov odsúdených k páchaniu trestnej činnosti do budúcnosti, čiže je založený na prevencii, ale súčasne tento program dbá o to, aby odsúdený po prepustení z výkonu trestu sa ľahšie integroval do spoločnosti. Podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je tak významným prostriedkom na dovŕšenie nápravy odsúdeného, neznamená ukončenie tohto procesu, keďže odsúdený v resocializácii pokračuje na slobode v iných podmienkach, ako vo výkone trestu odňatia slobody, a s inými prostriedkami, medzi ktoré patria probačný dohľad, uloženie primeraných obmedzení, či povinností.

V tomto kontexte potom sťažnostný súd hodnotil, čo možno od odsúdeného očakávať. Ide len o predpoklad recidívy so zreteľom na predchádzajúce odsúdenia, avšak u ods. A. B. ide o prvý výkon trestu odňatia slobody, ktorý je dlhodobý a v rámci neho odsúdený preukázal polepšenie takého rozsahu, na ktorom možno založiť záver o minimalizovanom riziku recidívy. Priaznivým v tomto kontexte je zistenie, že odsúdený počas výkonu trestu udržiaval kontakt so svojou rodinou, ku ktorej sa chce vrátiť a žiť riadnym spôsobom života, pričom by sa mal po prepustení z výkonu trestu zamestnať, čo deklaroval predložením vyjadrenia budúceho zamestnávateľa. Návrat do rodinného prostredia môže iba podporiť jeho snahu na slobode viesť riadny život.

Na základe uvedených úvah sťažnostný súd posúdil napadnuté uznesenie konajúceho súdu, ktorým bol odsúdený podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, za vecne správne a zákonu zodpovedajúce. Stotožnil sa aj s určením skúšobnej doby na 7 rokov, ktorá doba sa javí ako dlhá, avšak závažnosť protispoločenského konania a osoba odsúdeného takúto dlhšiu skúšobnú dobu opodstatňujú. Za vecne správne považuje sťažnostný súd i nariadenie probačného dohľadu, v rámci ktorého probačný a mediačný úradník nielenže bude kontrolovať plnenie obmedzení, ktoré boli odsúdenému uložené za účelom jeho osobnostného rozvoja, ale má byť aj odsúdenému nápomocný pri zaradení sa do života. Odsúdený má teda šancu počas skúšobnej doby svojím správaním preukázať, že ďalší výkon nepodmienčného trestu odňatia slobody uňho nie je potrebný a dovŕši svoju nápravu bez obmedzenia osobnej slobody sám z vlastnej vôle a vlastným pričinením.

Tento záver bol podkladom pre vyhodnotenie sťažnosti prokurátora ako nedôvodnej a ako takú ju sťažnostný súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol.

V závere si dovoľuje sťažnostný súd ešte poznamenať, že je už iba na odsúdenom, ako sa bude správať a či využije tento zákonný benefit v prospech seba. V prípade, že odsúdený nebude dodržiavať podmienky dohľadu a dodržiavať spoločenské normy, zvyšok trestu odňatia slobody mu bude nariadený.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.